

om måneden pr. barn, er forkerte. Det er nemlig ikke fuldt finansieret. Det er det kun for 1 mia. kr.s vedkommende. Det, det løber op i samlet set, 2,5 mia. kr., var såmænd rigtigt nok, men det er ikke finansieret af omlægningen af børnefamilieydelsen. I øvrigt er der også i vores finanslovsforslag, som vi har lagt frem for regeringen og Tinget, taget højde for dem, der i dag får friplads. Der foreslår vi nemlig en forhøjelse af deres børnefamilieydelse.

Men vi lægger en række konkrete familieeksemplere frem. Så er regeringen forberedt i god tid forud for valgkampen til at imødegå de argumenter, vi har for at indføre en maksimal takst på 1.000 kr.

Så skal jeg slutte af med at sige, at vi da er glade for, at statsministeren er glad for debatten, og statsministeren kom så langt op i sin replik, at han nærmest erklærede sig som tilhænger af frihed, lighed og fællesskab, og det må være et udtryk for den nye sprælskhed og den frodige fantasi, som statsministeren appellerede så kraftigt til i sin åbningstale i tirsdags.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Holger K. Nielsen og derefter fru Marianne Jelved.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes jo, det var en interessant tale, vi hørte fra statsministeren her til sidst. Det var sådan nærmest en venuesæl og mild statsminister, vi hørte, og når man nu sådan tænker på, hvordan han startede den her kultur- og værdidebat, er det jo ikke uinteressant, hvad det var for et tonefald her i dag.

Den blev jo startet på Venstres sommerstævne i Fredericia i starten af august. Jeg var selv med sammen med fru Pia Kjærsgaard og hr. Mogens Lykketoft, og det kan jo nok være, der var andre boller på suppen dengang. Da fik vi jo virkelig et oplæg, der gik på et frådende angreb på P. Munchs udenrigspolitik, på samarbejdspolitikken, på kulturradikalismen og hele den bevægelse, der lå i det, og så var clouet: Dette var nu blevet stoppet af den nuværende borgerlige regering, fordi man var gået med i Irakkrigen. Det var et frådende angreb på alt det der; det var noget andet, må man sige.

Da jeg så tillod mig at sige, om man ikke skulle se fremad i stedet for måske at kigge tilbage, kan det nok være, jeg fik et gok i hovedet. Jeg turde jo ikke diskutere historien, fordi venstrefløjen virkelig havde dårlig samvittighed, så det

turde vi jo ikke. Ja, det var virkelig grove løjer der på Venstres sommerstævne, må jeg sige.

Så sker der jo efterfølgende det, at det her løber helt ud af kontrol for partiet Venstre. Kulturministeren tager over og giver sin særlige version af kulturkampen. Den er jo interessant. Vi, der så ham i Profilen i sidste uge, kunne jo bevindne, hvordan den blev fortolket af kulturministeren. Vi kunne høre Ulla Dahlerup give sin version af kulturkampen, også meget interessant i forlængelse af statsministerens tale i Fredericia. Så kom der en række meningsmålinger, som viste, at man har taget fuldstændig fejl der. Man har taget fuldstændig fejl. Befolkningen er fuldstændig ligeglad med P. Munchs udenrigspolitik. De er fuldstændig ligeglade med samarbejdspolitikken under besættelsen. De er fuldstændig ligeglade med det der kæmpe opgør med kulturradikalisme, og jeg ved ikke hvad. Der er faktisk andre ting; de er mere optaget af.

Som jeg har sagt tidligere, er befolkningen altså klogere end både statsministeren og kulturministeren tilsammen. Det siger ikke så meget, men det kunne man i hvert fald konstatere i den meningsmåling.

Kl. 22.35

Så i dag får vi at vide, at vi jo alle sammen er enige. Vi er alle sammen enige, der er ikke noget med opgør med kulturen, fordi vi på venstrefløjen jo alle sammen er enige. Det er jo dejligt, siger statsministeren.

Jeg må sige, at det virkelig er nye toner, vi hører fra statsministeren om det her, og jeg vil da godt høre, om det er udtryk for, at han ligesom har fortrudt det frådende angreb, han startede i sin tid. Har Venstre fortrudt det? Vil man nu sige: Nu glemmer vi alle de her angreb på P. Munch, på samarbejdspolitik, på venstrefløjen, på kulturradikalismen, på Klaus Rifbjerg, på Gyldendal, på Danmarks Radio og siger, at det var en fejltagelse? Nu ser vi fremad, nu skal vi have noget for noget, og som jeg ganske rigtigt sagde: Det er vi da enige om.

Så siger statsministeren, at det da er dejligt, at jeg nu mener det. Jamen det har jeg ment altid, må jeg sige til statsministeren. Det var en del af min opdragelse. Det har jeg opdraget mine børn med, og jeg tror da, det er almindeligt i danske familier, at man opdrager sine børn med noget for noget. Hvordan det kan være politisk kontroversielt, forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg forstår det helt ærligt ikke, og derfor vil jeg da opfordre til, at hvis vi skal fortsætte denne her kulturdebat, så må vi gå ud over banaliteterne, for